

РЕШЕНИЕ

№ 4817

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 07.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2316** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалният кодекс /АПК/
Образувано е по жалба на лишения от свобода Д. Т. В. срещу Заповед № 92/18.02.2022г., издадена от началника на затвора – С.. С цитираната заповед е отменена Заповед № 80/18.02.2020 г. на Началника на Затвора -С., с която на лишения от свобода В. е възложено да работи като чистач фитнес зала /чужденци/.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна не съответства на целта на закона. Твърди се, че същата е издадена при допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Посочено е, че на жалбоподателя не са представени материалите по преписката, свързани с наложеното му дисциплинарно наказание, излагат се аргументи, че не е извършил дисциплинарно нарушение. Моли съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв.И., поддържат жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна и претендира разноски. Представя писмени бележки

Ответникът – Началникът на Затвора –гр.С., се представлява от юрисконсулт –Д. М., представя подробен писмен отговор. В съдебно заседание оспорва жалбата. Моли съда да остави в сила оспорената заповед като правилна, обоснована и законосъобразна. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с доказателствата и доводите на страните, намира за установена, следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Д. Т. В. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора –С.. Със Заповед № 80/18.02.2020г. на началника на Затвора –С., на жалбоподателя е възложено да работи –чистач фитнес зала /чужденци/ с работно време от понеделник до петък по 4 часа и съгласно чл.80 ал.1 т.5 и т.2 от ЗИНЗС / лист 12 от делото/

На 13.02.2022г. в 14.00 часа е извършено от служители на Затвора –С. претърсване в 12 група, спално помещение №3 и личен обиск на лишени от свобода, намиращи се в него. При влизане в помещението мл.инспектор М. В., видял че жалбоподателят Д. В. държи в ръката си мобилен телефон марка „С.“, червен на цвят, но като видял служителят веднага хвърлил телефона на пода.

Видно от приложен протокол за претърсване и обиск на лишен от свобода от 13.02.2022г., подписан от мл.инспектор М. В., въпросният телефон марка С., червен на цвят и един брой сим-карта е иззет от С. Р. Б.. Приложено е и собственоръчно писмено обяснение от С. Б., че телефонът, който е намерен на 13.02.2022г. в спалното помещение е негов. Жалбоподателят също е изготвил писмено обяснения, в което твърди, че намереният телефон не е негов, а на С. Б..

По административната преписка е снето писмено обяснения от лишения от свобода А. В. П., в присъствието на който е иззет телефонът. В него същият сочи, че телефонът е на С. Б..

В хода на съдебното производство е проведен разпит на свидетеля С. Р. Б.. Последният потвърждава факта на извършеното претърсване в спалното помещение, като е категоричен, че жалбоподателят В. няма нищо общо с намерения мобилен телефон, а лично свидетелят го е донесъл в спалното помещение.

От ответника по делото е представена и справка, изготвена от инспектор Н. Н.-СДВР -12 група, в която са посочени три заповеди, съответно издадени от 13.03.2020г., 31.03.2020г. и 22.01.2021г., с която на жалбоподателя са налагани различни по вид дисциплинарни наказания. В същата справка, се сочи че има и изготвена Заповед № 136/09.03.2022г. на Началника на затвора, с която по отношение на жалбоподателя е наложено наказание „писмено предупреждение“.

Издадена е и оспорената в настоящото производство Заповед № 92/18.02.2022г. на Началника на Затвора С.,

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, при спазване изискванията на закона, срещу административен акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред. Допустимостта на жалбата се обуславя и от разпоредбата на чл. 120, ал.2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. Допустимостта на жалбата се обуславя и от разпоредбата на чл. 120, ал.2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. / в този смисъл е и съдебната практика- Определение № 9820/26.06.2019г. на ВАС, III-то отделение, по адм.дело № 6304/2019г. /, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на неговата законова компетентност по място, време и степен.

Съгласно чл.172 ал.2 от ЗИНЗС Работата, която трябва да изпълнява лишеният от свобода, се определя от администрацията съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното му състояние и работоспособност, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията му. Съгласно чл.175 ал.1 от Правилника за приложение на ЗИНЗС /ППЗИНЗС/ Доброволният труд по чл. 80 ЗИНЗС се възлага от началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие. С оспорената заповед е отменена Заповед № 80/18.02.2020г. на началника на Затвора –С., като в конкретния случай именно последният е компетентен орган, да отмени издадения по –рано от същия административен орган акт.

Оспорената заповед е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК. В същата са посочени фактическите, както и правните основания, послужили за издаването ѝ, а именно чл.170 ал.2 от ППЗИНЗС.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че заповедта не съдържа мотиви като в конкретния случай, съдът намира за достатъчно да бъде единствено посочен номера на издадената докладна записка. Както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административният акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения. Видно от съдържанието на административния акт, неговите мотиви се съдържат в докладна записка изготвена от мл.инспектор М. В. от 13.02.2022г. с която е направено предложение лишения от свобода В. да бъде спрян от работа.

Съгласно нормата на чл.170 ал.2 от ППЗИНЗС Негативното отношение към трудовата дейност, като системно неизпълнение на трудовите норми, неуплътняване на работното време, отклонение от работното място, отказ от работа и други тежки нарушения на трудовата дисциплина, се считат за утежняващо обстоятелство при разглеждане на правното положение на лишените от свобода.

В конкретния случай,цитираното правно основание не съответства на установената фактическа обстановка. На първо място, липсват данни жалбоподателят да е извършил нарушение на трудовата дисциплина или системно неизпълнение на трудови норми.

Твърдяното нарушение от административния орган, което според него е извършено от жалбоподателя, не е свързано с изпълнение на трудовата дейност на В. и изпълнение на задълженията му, възложени като чистач на фитнес зала/чужденци/. Също така липсват и данни за евентуално извършени нарушения от страна на В. на работното му място, а именно в районна на фитнес залата.

В тази връзка и предвид констатираното несъответствие между изложени мотиви, възприетата от административния орган фактическа обстановка и правното основание за освобождаване от работа, съдът прави извод, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта.

Действително от жалбоподателя са били изискани писмени обяснения още на 13.02.2019г. в деня на извършеното претърсване в спалното помещение с номер 3 на 12-група.

От всички писмени доказателства непротиворечиво и безспорно се установява, че намереният мобилен телефон не е собственост на жалбоподателя. Видно от протокола

за обиск по отношение на свидетеля С. Б., телефонът е иззет именно от последния. От изготвено съобщение от инспектор К. К. –главен надзирател 4-та степен в Затвора –С., адресирано от ГДИН с копие до Началника на Затвора –С., също е посочено, че телефона е притежание на лишения от свобода С. Р. Б..

Към датата на издаване на оспорения административен акт липсва наложено дисциплинарно наказание по отношение на жалбоподателя във връзка с намерения мобилен телефон. Такава заповед е издадена едва през месец 03.2022г. и жалбоподателят В. е бил изслушан във връзка с констатираното нарушение на 01.03.2022г.

От друга страна, видно от приложената справка от инспектор Н. Н., изготвена във връзка с настоящото съдебно производство, жалбоподателят В. е бил наказван два пъти през месец 03.2020г. и през 01.2021г., също за държане на забранени вещи- мобилен телефон и за физическа саморазправа с други лишени от свобода, но така наложените дисциплинарни наказания и извършени дисциплинарни нарушения не са повлияли на възложената работа на жалбоподателя като чист във фитнес залата за чужденци и липсват данни, административният орган да е предприемал действия и издавал други заповеди за извеждане и спиране от трудовия просец на лишения от свобода Д. В..

Съгласно чл.172 ал.1 от ЗИНЗС лишените от свобода участват в трудовата дейност основно с цел ресоциализацията им, като работата която изпълняват се определя от администрацията, съгласно изрично посочените критерии по чл.172 ал.2 от ЗИНЗС и чл.164 от ППЗИНЗС

В случая на ангажиране на дисциплинарна отговорност за нарушение по смисъла на чл.100 от ЗИНЗС , осъществено при полагане на труд, е законово допустимо, началника на затвора да освободи извършителя на дисциплинарното нарушение - лишен от свобода от работата, която му е възложена.

В настоящата хипотеза липсва извършено нарушение по време на полагане на труд от жалбоподателя. Дори и да се приеме, че е извършено от него дисциплинарно нарушение, същото е извършено извън мястото на работа и ангажиране на дисциплинарната отговорност е осъществено, не преди, а едва след като вече е била издадена оспорената заповед .

Действително, по аргумент на чл.77 от ЗИНЗС и в случая на освобождаване от работа, какъвто е настоящия случай, началника на затвора действа в условията на оперативна самостоятелност, след като извърши преценка на поведението на лишения от свобода, което той е демонстрирал по време на полагане на труд и на мястото на полагане на труд, което му е определено. Действието на Началника на Затвора при оперативна самостоятелност се извежда и от разпоредбата на чл.41 ал.1 от НК, според която изтърпяване на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация. Т.е. основната цел на упражняване на правото на труд при лишените от свобода е пряко свързана с целта на изпълнение на наказанието.

В конкретния случай, обаче както вече бе посочено, дисциплинарно нарушение по време на полагане на труд не е констатирано.

Независимо, че съгласно нормите на чл.172 ал.2 от ЗИНЗС и чл.164 от ЗИНЗС както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна

самостоятелност по целесъобразност, то оспорената заповед е издадена при несъответствие на цитираното правно основание и описаната фактическа обстановка и при липса на констатирано преди това дисциплинарно нарушение и наложено дисциплинарно наказание по надлежния ред с нарочна заповед.

Предвид изложеното, настоящия състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, въпреки че е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, допуснати са съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с материалния закон и неговата цел, поради което следва да бъде отменена.

На основание чл. 143 ал.1 от АПК, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени. Претендират се разноски в общ размер на 550 лева, от които 500 лева, заплатено в брой адвокатско възнаграждение и 10 лева, платена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на лишения от свобода Д. Т. В. Заповед № 92/18.02.2022г., издадена от Началника на затвора – С., с която заповед е отменена Заповед № 80/18.02.2020 г. на Началника на Затвора -С., с която на лишения от свобода В. е възложено да работи като чистач фитнес зала /чужденци/.

ОСЪЖДА ГД “Изпълнение на наказанията“ да заплати на Д. Т. В. ЕГН [ЕГН] сумата от 510 /петстотин и десет / лв., представляваща разноски по делото

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред тричленен състав на Административен съд –София град.

СЪДИЯ: